

synes den antitetiske uttrykksmåten til Boyson virker presis og krampeaktig og formelt sett er lite tilfredsstillende. Fra vårt perspektiv er det imidlertid interessant å registrere hvordan Houm her peker på et sentralt sjangerteoretisk problem som ofte dukker opp i forbindelse med modernistiske tekster: Sjangrene blir urene og blander seg med hverandre. I Boysons tilfelle kombineres en lyrisk sensitivitet med en resonnerende prosa. Dette er et karakteristisk trekk ved den lyriske romanen, men denne kan igjen formmessig tilbakeføres til det moderne prosadiktet, slik det ble utviklet av Baudelaire og Rimbaud i siste halvdel av 1800-tallet. Prosadiktet skaper uklare grenser mellom lyrikk og prosa, og dermed åpner det seg et nytt rom for utforskning av begge sjangrer. Emil Boysons subjektive lyriske romaner står åpenbart i gjeld til nettopp prosadiktet. Boyson antyder selv en slik forbindelse når han gir *Vandring mot havet* sjangerbetegnelsen «En prosa-diktning» og dermed fristiller seg fra romanens plotkonvensjoner.

Det moderne prosadiktet oppsto med Baudelaire som en reaksjon på 1800-tallets arbeidsdeling mellom det rasjonelle og det følsomme språket, mellom det prosaiske og det poetiske. I *Prosadikt och modernitet* framholder Lars Nylander at Baudelaire's prosadikt *Les spleen de Paris* (utgitt posthumt i 1869 i *Petits Poemes en Prose*) var resultat av et ønske om å forene et lyrisk og et analytisk prinsipp – på den ene siden å videreføre romantikkens utfordring av prosaens instrumentelle rasjonalitet og på den andre siden å løse opp romantikernes metafysiske ideal og iscenesettelse av et transcendentalt poetisk jeg. I stedet for å søke forsoning og harmoni lar Baudelaire jeget i prosadiktene ha en todelt struktur. I sin streben etter å negere romantikken innfører han et kritisk metanivå i tillegg til de tradisjonelle poetiske kodene og idealene, og dermed blir det moderne prosadiktet karakterisert av en påtakelig splittethet med hensyn til subjektframstilling (Nylander 1990:175). Sigbjørn Obstfelder blir den viktigste introdusøren av prosadiktet på norsk. I «Jeg'et» kan vi nettopp fornemme en metapoetisk distansering i forhold til romantikkens skapende jeg.

Jeg tegned vandets brede, rolige linje. Små og store seil, dampere med lange røgstrimer krydser og buer sig på det, skyer og lanterner speiler sig i det, holmer dukker op som drømme fra dets bund.

Jeg lod grøn jord bøie sig ned på begge sider af fjorden og drikke af vandet. Den har kniplot dets kant med løv og bar og blomster som vifter sagte.